

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: PETRUS I ROM

Citation: Aarestrup, Emil: "PETRUS I ROM", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 198. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare01val-shoot-workid74625.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

PETRUS I ROM

I

I Rom, i Fængslets Hule,
Som Marmorblokke skjule,
Sad Petrus, den Udsendte,
Bedrøvet, fuld af Qvide.
Han skulde Døden lide
For Herren, som han tjente.

II

En kraftfuld Mand; i Barmen
Var Ild og Mod, men Harmen
Endnu for jordisk brændte.
Han elskte Gud af Hjertet,
Og dog ham Døden smerted,
Thi Livets Lyst han kjendte.

III

Da aander Duft fra Muren.
Huldt vinker ham Naturen;
Han føler Luften strømme.
En bælmørk Gang - en Lem - men rusten
Jernlaasens Slaa er brusten,
Og frit kan Fangen rømme.

IV

Klart tindre Nattens Stjerner.
Petrus sig sagte fjerner.
I Græsset Vinden suser.
Han kjemper - Tvivlen seirer -
Dødsangst hans Kraft henveirer
Og Herrens Helt beruser.

V

Han flygter - gennem Gader -
Angsten ham ei forlader.
Han tør ei Gud anraabe.
Hvor Romerporten hvælver
Han feig for Vagten skjælver,
Tæthyllet i sin Kaabe.

VI

Han sniger sig. Det regner.
Han slipper ud, og blegner,
Tør ei mod Himlen skue.
Med Bjerge, Skov og Hækker
Landet sig yndigt strækker
Og smiler med sin Drue.

VII

Da kommer ham imøde
En Mand, hvis Vunder bløde,
Omsust af Nattevinden.
Paa Ryggen Korsets Planke,
Om Panden Tornens Ranke,
Og Draaber Blod paa Kinden.

VIII

Et himmelsk Lys ham krandsr.
Petrus paa Veien standser,
Og kjender Gud, sin Herre.
I Støvet han sig kaster,
Og spørger: ak, hvor haster
Du hen, min Gud og Herre?

IX

Blidt svarer ham den Høie,
Med Smertens Graad i Øie:
Til Rom, at sone Brøden.
End eengang vil jeg lide;
Thi de, jeg sendte, stride
Ei meer; de frygte Døden.

X

Da voved Petrus ikke
At hæve sine Blikke.
Han græd, han skjalv som Sivet,
Og sukked: jeg vil drage
I Fængslets Dyb tilbage,
Min Gud, og vinde Livet.

XI

Beegfakler brændte. Hallen
Gjenlød af Vagtens Kalden,
Da Petrus til dem ilte.
Man bragte Bolt og Tvinge,
Slog ham i Lænkens Ringe.
Men han - Guds Vidne - smulte.